74de Jaargang — Nr. 46 Zaterdag 21 April 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Voannissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN :
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheckrekening nummer 81855.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
40 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Gehuurd door de beste en de grootste
—— stoffenwinkel van Tongeren. ——

HANDEN AF

De communisten, in Lezoldigden dienst van Moscow, beletten waarachtig de andere socialisten het slapen. En die laatsten meenen dat het volstrekt noodig is zich te weren, en dat gaat nog best met de anderen, de communisten, te overtreven inzake machtspreuken en toekomstplannen.

En als we dan de dreigementen van de eenen en de gemoedsluchtingen van de anderen nevens elkaar stellen, dan valt het op hoe weinig verschil er bestaat tusschen beider doel en streven: enkel, de communisten willen geweldigerhand optreden, op zijn Moscowsch, de andere socialisten willen zigzagsgewijze, langs geleidelijken weg het marxistische oogmerk bereiken, namelijk, de algemeene onteigening ten bate — niet van de gemeenschap, wij hebben wel in Rusland gezien wie er geprofiteerd heeft van de aangeslagen eigendommen en de gestolen goederen — maar ten bate van de leiders die de kunst verstaan om zich als beheerders der gemeenschap op te dringen.

Dus, Vandervelde beoogt hetzelfde doel als Jacquemotte, doch, naar zijn inzien, kan dit doel verwezenlijkt zonder dat het noodig zij te dien einde dolken of bommen aan te wenden.

Ja, Vandervelde wil komen waar Jacquemotte de natie brengen wil. Luister wat hij zegde onlangs op eene meeting te Brussel gehouden, waar ook Camiel Huysmans sprak en de gekende Moscoviet Marteaux mede aan het bureel zat.

« Het eigendom — zei hij — mag niet langer misbruikt worden. **Wij vragen dat de overerving van 't gezin geleidelijk vervangen worde door de overerving van de maatschappij** » — wij halen letterlijk het verslag van « De Volkscnzet » aan.

Die uitlating van den grooten baas der socialisten — **le patron**, heeten zij hem — zondigt allerminst door onduidelijkheid. Onnoodig tusschen de regels te lezen, of ter verklaring commentaren bij te brengen: de overerving van het gezin, **het erven van de bloedverwanten in rechte lijn**, moet geleidelijk, maar onvermijdelijk, vervangen worden door de overerving van de samenleving, **het erven door den Staat.**

Het blijft dus het socialitisch programma: alle privaatbezit in handen van den Staat — of liever, ter beschikking van de politieke aanvoerders die, gelijk door welke puddelen zich den weg wisten te banen naar het opgezag in de revolutionnaire samenleving.

Bijgevolg, liete men Vandervelde en consoorten de kans, ze zouden eenvoudig de anderen het recht ontnemen hetzeen ze gewonnen hebben en gespaard aan hunne zaken te laten; ze zouden de vrouw beletten te genieten van hetzeen ze voor 't overlijden van haren echtgenoot en omgekeerd; ze zouden, krachtens kunne wet, de wettelijke erfgenamen, broeders en zusters verhinderen de deeling aanspraak te maken opeenig erfrecht.

De vrucht van ozen arbeid van, onze zuinigheid en ons voortuitzicht, zou niet meer onze bloedverwanten ten goede komen, zelfs niet onze naaste familie, maar ze werden goeden prijs verklaard, gestolen, zouden we in het plat vlaamsch zeggen, door den Staat.

Liever, de [illegible] geweldigaards die op zeker oogenblik zich hadden meester gemaakt van den Staat, [illegible] de baanstreper zich meester maakt van den bisschwer en maar karwast uitschuift al wie hij daar ontmoet.

***

De socialisten, trouwens, hebben ten eerste reeds een begin gemaakt met dat wettelijk uitschuiven en plunderen. Het buitensporig verbieuren der erfenisrechten in allerlei land, in de jongste jaren, was hun werk — ze zetteden in het ministerie toen dat gebeurde.

En de regeeringshoofden, of ze nu Delacroix heeten, of Theunis, of hoe ook, die toen geduld hebben dat de socialisten hun programma een begin van uitvoering schenken, die regeeringshoofden hebben toen een daad gesteld voor welke het land hun alles behalve dankbaarheid verschuldigd is.

Neen, dan verstond Mussolini toch beter zijne zending, toen hij, om het goede te beschermen en te verstevigen, de spaarzaamheid en het vooruitzicht aan te moedigen, in Italië de erfenisrechten in rechte lijn totaal afschafte.

En dien weg dient ook onze Regeering op te gaan. En wij hopen wel dat wanneer er ooit weer sprake van is de bestaande belastingen te verminderen — gebeurlijkheid die onlangs minister Houtart in vooruitzicht stelde — dat dan de erfenisrechten, vooral die welke de naaste bloedverwanten treffen — ouders, kinderen, echtgenooten zusters en broeders — een voorkeurbeurt zullen krijgen.

***

Intusschen, heeft heer Vandervelde wel gedaan de bevolking tijdig te verwittigen, dat het belgisch socialisme in zijn onteigeningsplannen volhart. Ze kan nu tegenmaatregelen nemen en verhinderen dat communisten of andere socialisten oort de gelegenheid hebben in België hun programma te passen.

Handen af! — zij de leus van de vrucht onzes arbeids, van het erfgoed onzer kinderen!

Wat de Oorlog gekost heeft

Volgens een Vlaamschrift, uitgegeven door het actiecomitet van den Volkenbond, zou de laatste oorlog aan al de landen bezoenderlijk geweer 1.812 miljard goud-frank gekost hebben.

De verliezen aan gesneuvelden bereiken 10 miljoen 125.000 man, maar men meent daarbij rekenen meer dan 6 miljoen man die sedert de wapenstilstand aan de gevolgen hunner wonden zijn overleden.

Het vlaamschrift vermeldt daarbij, [illegible] dat de oorlog [illegible] heeft meer [illegible] dan [illegible] Het is overbodig te vreezen dat [illegible] zouden kunnen aanrichten, in al de strijdgroote, schier eenige doel? Hij wilde dat de familie de Montgrand die door Tiburce's dietstal tot den ondergang gedreven werd, haar fortuin terugvond. Ongetwijfeld, Ségaud werd beschuldigd, doch men sas zijn naam in de streek vergeten: Ségaud zou van stand veranderen. Men zou hem een vergoeding aanbieden. Overgens zou Ségaud worden geraadpleegd. Mevrouw Refus was christen... Middelerwijl Posquères naarstige oplossing van dit vraagstuk zocht, rolde de wagen snel vooruit; hij reed Parijs binnen; doch Remy achtte het niet noodig er meede door te trekken. Hij drukte Verlaine's hand en bepaalde met hem een samenkomst tegen den volgenden dag; daarop stapte hij met Ségaud en Hansworst in een coupé.

Groot was de angst in Victoire's woning. Gedurende den dag had juffrouw de Montgrand aan de zieke haar vertroostingen en beloften gebracht, en de laatste die met dankbaarheid ontvangen; doch naarmate de uren verstreken, sloot Victoire de oogen ten einde zich meer van de buitenwereld af te zonderen en al haar zinnen op een punt te vereenigen om des te spoediger den terugkeer van haren man te vernemen.

De kinderen zwegen en hun hart was beklemd. De tranen die over de wangen van hun moeder rolden, vertolkten voldoende haar ongerustheid.

Zij begrepen dat men het avondeten niet zou aanraken alvorens de zekerheid van Ségaud's terugkeer verkregen zou zijn.

Hij zou weerkomen, juffrouw de Montgrand had het beloofd. Maar in welken toestand zou hij terugkomen? Had de proef zijn krachten misschien overtroffen en zou zij hem meer geknakt, doffer en zinneloozer dan ooit weerzien? Moest ze aan een wonder van de wetenschap, aan een mirakel van God gelooven? Victoire vouwde de handen en bad..

Eindelijk hield er een rijtuig voor de deur stil; er weergalmden voetstappen op de trap, de deur van Victoire's kamer werd geopend, en bleek, maar in 't volle bezit van zijn geestvermogens trad Ségaud recht naar **het bed van zijne vrouw, nam haar bezwij-**

De Bloedhond Calles.

[illegible]

[illegible] tyran Calles gekt op te [illegible] president van de republiek.

De [illegible] speak: [illegible] christus [illegible] in zijn gezicht [illegible]

[illegible] van de Regeering, [illegible] Frankrijk [illegible] oorlog [illegible] geleerd worden [illegible] dat de communisten, men mag [illegible] dat Engeland en Holland [illegible] van de algemeene vergeltening.

In dergelijke omstandigheden [illegible] zich af, of eene verantwoordelijke regeering het nogmaals zou aandurven eenen [illegible] oorlog te ondernemen.

In 1914 heeft men in alle landen de gezanten kunnen opwinden met de vaderlandsliefde en met allerhande ronkende woorden. Verder wisten de vrijwilligers niet goed, waarom welke verbaasnis zij zich zouden verplichten. Niemand kende nederland de wreedheden van eenen modernen oorlog, en niemand dacht, dat de vrdtscht na [illegible] zou ten einde zijn. De Duitschers [illegible] hun zelfs « de vreugdige oorlog ».

Wanneer de troepen in het vuur kwamen der mitrailezen en van de snelvurende kanonnen, begon het enthousiasme langzaam en het verbeestend leven in de loopgraven aan elke schitterende [illegible] te [illegible] vervuld.

Maar het was bijzonderlijk in den oorlog wanneer men begreep, hoe bitter weinig de lange en bloedige offers hadden bijgebracht dat de strijdlust der volkeren verminderde.

Wij zeggen niet, dat de oorlog voor goed van ons verwijderd is; dat ware [illegible] zijne droomen voor de werkelijkheid nemen, maar wij meenen evenwel, dat de volkeren en de regeering eerst eens ernstig zullen nadenken vooraleer eenen nieuwen oorlog te doen beginnen.

De gevaren en de verbezen [illegible] zijn veel te groot [illegible] te onzeker, om nogmaals aan de [illegible] te kunnen denken.

De laatste oorlog heeft ons [illegible] bewezen, wat het communisme [illegible] Rusland werd overstroomd; Duitschland heeft eene erge revolutie gekend in [illegible] 1919, en het is wellicht te danken